

Hrubě jej odstrčila, vzala kuchyňský nůž a křičela: „Dacane, já tě zabiju, abych tě neměla na očích!“ Při tom jej zranila na pravém uchu a to jej rozčílilo, že vzal kladivo a praštil ji. Nechtěl ji zabít, pouze potrestat.

Svědce Valoušková, suchá, nehezká, ale zřejmě energická žena, připouštěla, že ji nechtěl zabít, neboť na její volání: „Láďo, co to děláš...“, přestal ji bít a dával jí studené obklady.

Bylo zjištěno, že Valoušková byla již dvakrát trestána a nemá nejlepší minulost. Velice důležitou byla výpověď svědkyně Hedviky Šimkové, které soud věřil. Udala, že hádky vyvolávala Valoušková, která byla divoká a hned nakvašená, kdežto Bohutínský činil dojem člověka klidného a hodného. Divila se mu často, proč s Valouškovou žije a proč se nevrátí ke své ženě. Při jedné takové hádce zaslechla, jak Valoušková na něho křičela: „Pojď, ty dacane, mně už jest to jedno, pojď na nůž, buď ty mě zabiješ, nebo já tebe!“

Soud po uvážení všech okolností vynesl rozsudek, jímž uznal obžalovaného vinným dle obžaloby a odsoudil jej na deset týdnů do žaláře. O podmíněnosti trestu bude rozhodnuto později. V každém případě má však trest vazbou odpykaný.

Záhadná smrt dítěte.

(Krajský soud v Olomouci.)

V obchůzkové službě dne 17. listopadu 1925 v obci Stínávě dozvěděl se čet. strážmistr Frant. Dostál, že téhož dne o 5. hod. zemřelo novorozené dítě ženského pohlaví manželů Cetkovských za velmi podezřelých okolností následkem opaření. Strážmistr Dostál v přítomnosti starosty obce Flor. Melky zavedl ihned patřičné šetření, při kterém manželka Cetkovského udala, že dítě koupala 8. listopadu porodní asistentka Johannesová ze Ptení. Ta uchystala prý koupací vaničku, do které vylila asi 4 litry horké vody a do této spící dítě uložila. Dítě prý hrozně vykřiklo, načež Johannesová přilila studené vody a nakonec dítě sama zaobalila, takže si Cetkovská ani nevšimla, že dítě je opařené. Dítě však ustavičně plakalo a druhý den zrána Cetkovská upozorovala, že dítě má na tělíčku vodou podlité puchýře. Když se stav dítěte zlepšil, povolali dra Skorkovského ze Ptení, který zjistil, že dítě jest opařeno a nachází se v beznadějném stavu. Téměř celý povrch dítěte byl zbraven pokožky, jež pouze na některých místech v zádech visela.

V důsledku udání manželů Cetkovských octla se Johannesová před krajským soudem, aby se ze své neopatrnosti zodpovídala. Johannesová houževnatě tvrdila, že voda nebyla tak horká, aby se jí mohlo dítě opařit, a před soudem resolutně prohlásila: „Trvám na tom, že jsem to neučinila, nýbrž udělal to někdo jiný. Mohu to s čistým svědomím potvrdit, neboť koupu děti vždy ve vodě spíše studené, než teplé.“

Vyslechnuto bylo několik svědků, kteří však nemohli smrtelné opaření dítěte náležitě objasniti. Obhájce obžalované uvedl, že ve Stínávě jest veřejné mínění, že snad manželé

Josef a Anna Cetkovských sami dítě opařili, poněvadž práli si mítí hoch a narodila se jim holčička, která tak tragicky skonala. A jako hlavní svědkyni navrhuje jistou Vymazalovou, která může dosvědčiti, že těsně před smrtí dítěte slyšela v domě Cetkovských velký křik. Soud pak usnesl se za souhlasu veřejného žalobce přelíčení odročiti za účelem vyslechnutí navržených svědků. Rovněž pověst a pravdomluvnost manželů Cetkovských bude četnictvem vyšetřena.

Hrozná smrt dítěte vyvolala v obci Stínávě pochopitelný rozruch a tamní občané očekávají se zájmem výsledek této, pro manžele zemřelého dítěte velmi choulostivé historie.

Je slovo „jezovita“ urážkou?

(Okresní soud v Brně.)

„On mi řekl, že jsem jezovita a já tu urážku, pane rado, rozhodně nesnesu. Já se poctivě živím a aby si o mně někdo něco myslel, to ne!“

„Ale, pane svědku, to přece není nadávka! Kdyby vám byl tuhle pan žalovaný řekl, že jste — promiňte mi to — pokrytec, ano, to by bylo něco jiného!“

„Ale on tím jezovitou nic jiného nemyslel.“

„To se neví,“ pokrčil pan rada rameny. „Nejlépe byste udělal, kdybyste žalobu odvolal. Naděláte si útrat...“

„Ať. Ale to si líbiti nenechám. Já jsem četl knihy a vím, co byli ti jezoviti, co uměli a co nadělali zlořádů. Ne, já to tak nenechám, i kdybych to měl táhnout až nahoru.“

„Není s vámi řeč, pane! Co tomu říkáte, žalovaný? Řekl jste mu, že je jezovita?“

„Inu, řekl.“

„A co jste tím myslel?“

„Že je tak chytrý,“ vážně poznamenal tázaný.

Žalobcem tohle škublo: „Ne. To jste si nemyslel! Vy jste myslel něco jiného!“

„A nemyslel. Jenom to, co jsem řekl.“

„Pánové, takhle nebudeme hotovi,“ poznamenává soudce.

„Ať mi to tedy dokáže tuhle pan žalující, že jsem o něm myslel něco zlého! Já o tom nevím a on mne snad nebude nutit k tomu, abych si o něm myslel, že je pokrytec...“ kousavě a při tom tak klidně řekl žalovaný. Žalobce přešlapoval s nohy na nohu. Byl v koncích. Setřel s čela pot a uslyšev svého dozujícího rozsudek, vzdychl. Útraty nebyly velké, neboť nikdo z nich neměl advokáta.

Potíže s margarínem.

(Okresní soud v Hradci Králové.)

Hradecký obchodník A. B. objednal si do svého obchodu z Francie 10 metr. centů margarínu značky „Patisserie de Tip-Jean Pavitin“. Dříve, než tak učinil, vyžádal si povolení dovozu od našeho ministerstva obchodu a prostřednictvím obchodní komory československé v Paříži doručil francouzské firmě naše předpisy, týkající se výroby margarínu, se

žádostí, aby objednaný margarín byl dle těchto předpisů zhotoven.

Firma zaslala margarín s přípisem, že zhotoven jest přesně dle předpisů jí zaslanych a že neobsahuje žádný konzervační prostředek, který by snad byl u nás zakázán. Když objednávka došla, doručil obchodník A. B. z příkazu jeden vzorek okresnímu lékaři dru Pičmanovi, který zaslal ho do ústavu ke zkoumání potravin, druhý vzorek zaslal ještě z opatrností do soukromého chemického ústavu k rozboru. Zatím však, než rozborů došly, byl obchodník nucen, aby se mu zboží nezkažilo, margarín rozprodal. Když zboží bylo již vyprodáno, došly znalecké rozborů a nálezy shora uvedených ústavů, které zněly: „Zkoušený margarín obsahuje 0.1 proc. kyseliny borové, t. j. konzervačního prostředku dle našich předpisů nepřijatelného, a nutno jej posouditi jako zboží lidskému zdraví škodlivé.“

Výsledek všeho byl, že na obchodníka A. B. podáno bylo trestní oznámení pro přešůpek § 14. č. 2. zák. o obchodě potravinami, že totiž na prodej choval a prodával potraviny, které jsou způsobily škoditi zdraví lidskému, a týž byl odsouzen do vězení na dva dny, jež změněno v pokutu 200 Kč, a dále k pokutě 200 Kč, v případě nedobytnosti k trestu vězení v trvání dalších dvou dnů.

Voda na vlasy, po níž vlasy krásně vypadají.

(Okresní soud v Olomouci.)

Naši čtenáři mají jistě v živé ještě paměti soudní případ, o němž jsme kdysi referovali a který točil se kolem nádherných vlasů slavné naší pěvkyně Emy Destinnové, jež byvše ošetřeny v salonech paní Lavecké nějakou vodičkou, vypadaly tak krásně, že po prvním umytí hlavy zůstaly v umyvadle.

Podobný případ byl nyní předmětem soudního líčení u okres. soudu v Olomouci. Známa olomoucká herečka Anna Pražská, choť režiséra Pražského, použila nedávno prostředku až do nebe vychvalovaného, značky „Harra“. Po jeho použití dostala však velké bolesti hlavy a když potom šla do jistého kadeřnického závodu v Olomouci se dáti kadeřiti, zjistila kadeřnice, že jí vlasy zůstávají na želízku a že v chumáčcích vypadávají.

Manžel herečky, režisér Pražský, vzal zbytek preparátu, kterého jeho choť použila, a zanesl ho s příslušným udáním do městské laboratoře, která ho zaslala stát. ústavu ke zkoumání potravin v Brně. Tento pak sdělil, že sice samotný vzorek „Harra“ jest nutno považovati za nezávadný, že však přídávková vodička k preparátu „Harra“, zjištěná jako vodní roztok natriumpolysulfidatu a nalézající se v menší lahvičce, jest škodlivá. Jeho celková alkalita jako hydroxidu sodného obnáší 2.2% místo maximálního 1%.

V důsledku toho bylo učiněno oznámení na majitele kadeřnického závodu, od kterého pí. Pražská onu vodičku koupila, a minulý týden konalo se v této věci přelíčení.

Kadeřník udal, že kosmetický prostředek „Harra“ kupuje již 12 let u drogisty Aloise

Erben a v Trutnově a podobný případ prý se mu ještě nepřihodil. Poznamenal, že mohly vlasy vypadati také následkem horkého želízka při kadeření.

Byla tedy vyslechnuta kadeřnice, která jí tehdy kadeřila; prohlásila, že měla tehdy želízko úplně vlažné.

Soud majitele kadeřnického závodu od žaloby zprostil, jsa doho náhledu, že on za jakost prostředku „Harra“ rozhodně nemůže zodpovídati, poněvadž sám o své újmě ji nikterak nemíchal s event. škodlivými látkami, které ústav pro zkoumání potravin v Brně zjistil. Rozhodl se však, aby spisy postoupeny byly okresnímu soudu v Trutnově za účelem trestního řízení proti Aloisu Erbenovi v Trutnově, který kosmetický prostředek „Harra“ vyrábí.

Hackenkreuzler vojákem.

(Divisní soud v Košicích.)

Josef Heintl, právník ze Souše u Mostu, je podle četnické relace hackenkreuzlerem a jako takový odpůrcem všeho, co není německé. Když byl odveden na vojnu, musil chtěj nechtěj narukovat, ale jako rádný buršák chtěl svým kamarádům ukázat, že se za jejich vznešenou ideu umí obětovat. A tak už po čtrnáctidenním pobytu v záložní důstojnické škole v Košicích dopustil se skutku, pro který stál v těchto dnech před tamějším divisním soudem.

Vojenský prokurátor žaloval, že dne 29. října 1925, když byl na cvičišti, odepřel vykonati rozkazy četaře-důstojnického čekatele a že na jeho opětovný rozkaz odpověděl s vysoka: „Pane četař, nekřičte na mě!“ a odešel ležerně asi šest kroků nazpět, zatím co celý oddíl byl v pozoru. Na domluvu četařovu dělal sice chvíli dobrotu, ale jak četaře Fajkla vystrídal četař Žampa, zase nechtěl cvičit. Když ho četař upozornil na následky, shodil se sebe tornistru, strhal si provokativně čekatelské pásky a prohlásil: „Já cvičit nebudu, zavřete mě třeba hned na pět roků.“

Četař zavolal kapitána Holuba a ten nařídil za trest delikventovi, aby běžel poklusem po cvičišti. Heintl však ani tentokrát neuposlechl, rozkaz nevykonal a proto byl dán do vězení.

U soudu choval se velmi klackovitě a patrně přemýšlel, jak by získal slávy v očích svých kolegů. Když po přečtení žaloby se ho předseda zeptal, co má na obhájení, odpověděl drze: „Já jsem vás ani neposlouchal.“ Proto mu byla žaloba ještě jednou přečtena německy, ačkoli zná česky velmi dobře. Teprve pak se hájil, ale nějak divně. Oháněl se Masarykem a jeho teoriemi, ač se to nesrovnává s jeho přesvědčením. Vymlouval se, že s ním nespravedlivě zacházeli, ačkoli svědkové dokázali, že mu žádný ani slovem neublížil. Ke konci obhajoby pronesl jakési nejasné podobenství:

„Když máme patronu a neopatrně s ní zacházíme, vystřelí.“

„A kdo má být ta patrona?“ táže se předseda.

„Já přece a vystřelil mě četař Žampa.“